

Către

Academia Română. Secția de Științe Istorice și Arheologie
Institutului de Istorie „Nicolae Iorga” București
Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan” București
Institutul de Istorie „George Barițiu” Cluj-Napoca
Institutului de Arheologie și Istoria Artei Cluj-Napoca
Institutul de Arheologie Iași
Institutul de Istorie „A. D. Xenopol” Iași
Institutul de Cercetări Socio-Umane Sibiu

Relativ la Răspunsul Institutului de Cercetări Socio-Umane Sibiu (formulat în 26 iulie 2012 și expediat sub numărul 148), în legătură cu acuzați de plagiat a cercetătoarei Maria Crângaci-Țiplic, am a comenta următoarele:

1. Instituția Institutului de Cercetări Socio-Umane Sibiu a fost direct implicată în acordarea doctoratului Mariei Crângaci-Țiplic și, implicit, publicarea lui în forma volumului tipărit. Drept urmare, opinia sa a fost exprimată prin acceptarea lucrării. Faptul că pentru aceeași instituție, lucrarea este deplin valabilă și există o solidarizare perfectă cu autoarea, este dovedit prin această scrisoare de la care pleacă acest răspuns. În continuare, *dacă este un litigiu, acesta ar trebui soluționat de un audit extern ori, la dorință, printr-un proces penal*. Ori, „comisie de etică” cum se dorește la finalul scrisorii. Sunt dispus să accept oricare dintre aceste soluții pentru a ajuta o instituție academică nu numai să-și recapete prestigiul, dar să se conformeze cu niște norme profesionale elementare și exigențe, valabile în oricare lume științifică normală.

2. Reamintesc că *textele incriminate au fost publicate în paralel, fără absolut nici un comentariu*, fără nici o semnătură de autor, pe site-ul www.medievistica.ro (http://medievistica.ro/pagini/disc_conexe/texte/istoriografie/starile/Plagiat.pdf). Dacă autoarea și institutul care o deține angajată, dorește să obțină reparații morale, sunt rugați insistent și elegant să deschisă un proces de presă pentru calomnie cu publicatorul documentului. Personal, mi se poate doar imputa că am atras atenția asupra aceluși document.

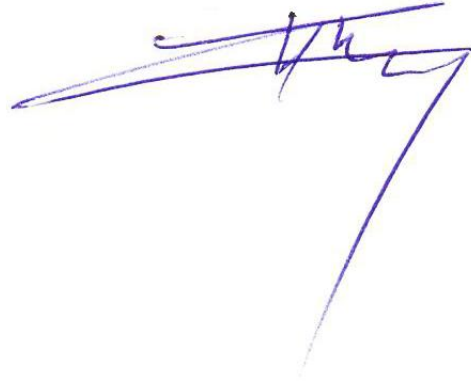
3. Scrisoarea Institutului din Sibiu este o *pledoarie pro domo*, însușindu-și neputința de a discerne un plagiat de o pastişare, acceptându-l sectorizat pentru repertorii. Or, dovedirea plagiatului s-a făcut cu textele în paralel. Furtul de text nu este scuzabil în nici o situație, așa precum nici alt tip de furt nu ar fi. Deloc întâmplător facem parte din instituții publice pentru care proprietatea intelectuală ar trebui ținută în cel mai mare respect.

4. Scrisoarea „uită” faptul că *nu numai repertoriilor publicate li se impută plagiatul, ci și unor părți în cuprinsul textului care, se presupune, trebuiau să fie originale*. Acestea se trec sub tăcere, ceea ce dovedește că răspunsul/textul scrisorii este departe de a fi unul serios și în cunoștință de cauză.

5. Neînțelegerea normativelor științifice reies clar prin trimiterea către *Dicționarul mănăstirilor* (publicat de un *colectiv de autori*, sub redacția subsemnatului), care nu este nici un plagiat, nici o pastişă, cum s-ar sugera ca analogie. Trimiterea trădează însă o altă gravă carență de judecată. Este ca și când s-ar fi spus „dacă alții au făcut-o (furând intelectual), eu de ce să n-o fac?”. *Nici că se poate o mai evidentă recunoaștere a ideii de copiere*. Dacă o asemenea metodologie poate governa filozofia de lucru și activitate a unui institut al Academiei Române, atunci lucrul este de o gravitate fără seamăn.

6. Plagiatul se adaugă calității submediocre a întregului text publicat, analizat *separat de dovedirea cu texte paralele a peste zece autori plagiați*. Pentru aceasta îmi asum deplin toate afirmațiile. Vezi: Maria Crîngaci Țiplic, „Oaspeții germani” în sudul Transilvaniei. *Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII)*. București, Editura Acad., 2011, 395 p. + 7 h. + 55 pl., în *Annales Universitatis Apulensis. Series Historica*, 16/I, 2012, p. 371-384; <http://www.medievistica.ro/pagini/tribuna/recenzii/texte/Crangaci/Crangaci.html>). Aproape că nici nu mai este surprinzător că la slăbiciunea textului să se adauge și practicarea fraudei.

Cu bune urări,
Dr. Adrian Andrei Rusu

A handwritten signature in blue ink, consisting of several fluid, connected strokes that form a stylized representation of the name 'Adrian Andrei Rusu'.

Cluj-Napoca, 25 februarie 2013